

Сега пакъ... Боя се, Иване... И оная кучка знае... Ако ни наклевети?

ИВАНЪ. Отъ нея хичъ нѣмай страхъ. Азъ ѣ го казахъ. Отъ като одуши копилето си тя е въ наши ржце... А?

ВАСА. Нищо не казвамъ... Незнамъ... Раздрусана съмъ отъ пжтя... Ами ако ти скочи она на срѣще?

ИВАНЪ. Я-а! Да не съмъ вчерашенъ?... Веднажъ съ сѣкирата...

ВАСА. Съ сѣкирата!

ИВАНЪ. Съ сѣкирата я! Както спи...

(Трѣсъкъ на грѣмотевици).

ВАСА. (Уплашено). Божкеле! По насъ ли? Ухъ, уплашихъ се...

ИВАНЪ. Штъ!... Да не се е събудилъ и она? Стой! Ще надзърна.

(Тихо отваря вратата. Надзърта).

ВАСА. Спи ли?

ИВАНЪ. И топъ не може да го събуди... Е-е?

ВАСА. Казахъ ти... не знамъ...

ИВАНЪ. (Сърдито). Не знамъ, не знамъ... Въ такава нощъ нѣма незнамъ... По-добра нощъ нѣма да ни се падне... Тъмно като въ рогъ... жива душа нѣма... Думай! Що се кръстишъ пкъ сега?

ВАСА. Не знамъ... недей... Като си помисля... Той всичко вижда отъ горе... те така, нѣщо ме спира...

ИВАНЪ. Бабешки приказки! Ти не си още баба... Я га се ожени Каменъ и ти доведе внучета... тогава ще приказвашъ така.

ВАСА. Ехъ. Каменъ, да го чува Господъ! Далече е той отъ насъ... Кой знае ще ли го видимъ вече?

ИВАНЪ. Остави ти сега тия приказки... Работа трѣбва да вършимъ, Васо! Такъвъ келепиръ веднажъ въ живота пада... Я мръдни тихата... Донеси ми сѣкирата... тамъ е на дръвника...

ВАСА. Немога, Иване... Краката ми се подкосиха...

ИВАНЪ. Тю бре! Насили се... и отивай...